

Leto pri zelenom jazere

Môj každodenný život počas školského roka je takmer rovnaký. Škola, kamaráti, tréning, súťaž, povinnosti doma... Ani si nestihnem uvedomiť, čo všetko sa deje okolo nás. Aký je svet nádherný. Krásna príroda a rozmanité počasie. No ozajstné dobrodružstvo sa začína v lete, cez prázdniny, kedy sa odohrá najviac príbehov, na ktoré rada spomínam celý rok.

V jedno letné prázdninové ráno nás môj otec aj s mojou kamarátkou Lilly zobral previezť sa na člne Seneckým jazerom. Nechcel ísť s nami ďaleko a len tak krúžil okolo ostrova v strede jazera, čo sa nám zdalo dosť nudné. Trochu sme frflali, ale zrazu sme zahliadli niečo pod hladinou. Svietilo slnko a hladina bola pokojná, no až na to, že motor z člna ju trochu rozvíril. „Čo to vidím dole?“ spýtala sa Lilly. „Vyzerá to ako socha korytnačky, myslím,“ odpovedala som jej. No Lilly mi na to hneď odvetila: „Blbosť!“ Mala pravdu, no mne sa zdalo, že to vyzerá ako nejaká socha. Lilly dostala nápad a povedala môjmu otcovi: „Vojto, prosím, vypni motor, pozrieme sa, čo je pod nami.“ Na to som ja skríkla: „Nie!“ Chvíľu sme čakali, bolo to trochu desivé, no po chvíľke sa hladina upokojila a konečne sme na to poriadne videli. Lilly hneď skríkla: „To je stolička!“ Naozaj to bola stolička, plastová. „Ale čo tu robíš?“ bola som zvedavá. Lilly sa začala smiať: „Veď to je tá naša, čo nám ju pred dvomi rokmi odfúklo.“ Pred dvomi rokmi v auguste bola veľká víchrica, dobre si to pamätám, pohadzovalo nám to všetky kvetináče, ležadlá, no a aj Lillinestoličky. Dve z troch sa našli, no vlastne sa našli všetky, až teraz.

Keď nás otec priviezol na breh, išli sme za Erikou, našou kamarátkou, ktorá má chatu ďalej, na druhom brehu jazera. Rozhodli sme sa, že pôjdeme peši. Po ceste sme sa trochu rozprávali: „Čo keby sme tú stoličku išli vyloviť?“ navrhla som Lilly, ktorá súhlasila: „Môžeme!“ Keď sme prišli k Erikinej chate, prišiel nám otvoriť Lumír, jej bratranec. „Ahojte!“ privítal nás. „Ahoj Lumír, je tu Erika?“ Lumír sa začal smiať: „Saška, a ty si už vstala?“ Odvetila som mu s iróniou: „Áno, predstav si, že áno, dnes som si privstala!“ Stále sa smial a povedal: „No tak Erika ešte spí.“ Mala som taký pocit, že Erika už dlho spať nebude, ten Lumírov smiech by ju určite zobudil. A vtom aj prišla a svojim americkým prízvukom povedala: „Lumírrr-ko, musííš tak strr-ašne jačať?!“ všetci sme sa zasmiali. „Dobré ráno, Erika!“ pozdravili sme ju. „Dobré ráno,“ odpovedala nám, bola rozospatá, v podstate ešte spala. „Erika, našli sme stoličku, vo vode, pri ostrove!“ Erika sa hneď zobudila: „Čoooo?“ skríkla. „Erika, hovorí sa „prosím“ a nie čo!“ opravil ju Lumír a hneď na to vykrikol aj on: „Čoo?“ Erika sa s ním začala hádať, prečo ju opravuje, keď on robí to isté. „Dobre, stačilo!“ zastavili sme ich. „Budete sa tu hádať alebo ideme pozrieť tú stoličku?“ skríkla som na nich. Keď sa nám ich s Lilly podarilo trochu spacificovať, išli sme k nám na chatu. Po ceste som ešte

deckám oznámila, že môj tatino robí lievance, a že sú pozvaní. Rozžiarili sa im tváre a hneď sme utekali na chatu. Dobre sme sa najedli a potom prišiel Lillin brat Max z futbalového tréningu. Radšej sme mu ani nehovorili, že zmeškal lievance, lebo by smútil. Povedali sme mu však o stoličke. Dohodli sme sa, že ju pôjdeme vyloviť. Zobrali sme paddleboard, lano, pár plávacích dosiek a potápačské masky. Rozdelili sme si úlohy a vybrali sme sa k potopenej stoličke. Ja som veslovala na paddleboarde, zatiaľ čo Lilly, Max, Lumír a Erika plávali vedľa mňa na plávacích doskách, ktoré my voláme „boardy“. Keď sme dorazili na miesto, dohodli sme sa, že ja budem na paddleboarde vyťahovať stoličku z vody a Erika bude na hladine vo vode dávať pozor na Lilly, Maxa a Lumíra, ktorí sa potopia dole. Lilly a Lumírovi sa to podarilo, zatiaľ čo Max bol pri nich pod vodou. Lilly sa prudko vynorila: „Fuuuj to je hnusné!“ Lumír aj s Maxom vyšli na hladinu a opýtali sa jej: „Čo sa deje, Lilly?“ Lilly im na to odvetila: „Nič, len je to také slizké, obrastené riasami a mušľami, blleeee!“ začala zhlboka dýchať. Potom sa z plných pľúc nadýchla a znovu sa ponorila. Lumír s Maxom na ňu dávali pozor, kým obviazala lano okolo stoličky. Potom sa vynorila a zakričala: „Mám to! Ťahaj!“ začala som ju pomaly vyťahovať asi z trojmetrovej hĺbky. Bolo to také desivé, ako sa k nám tá stolička pomaly približovala, až som sa ju bála vytiahnuť celkom nad hladinu. Priviazala som ju o paddleboard a vracali sme sa na breh. V polovici cesty ma Max vystriedal. Keď sme prišli na breh, odviazali sme stoličku a odniesli ju ku kontajnerom.

Potom sme išli, celý náš tím, na bicykloch okolo jazera a na druhej strane sme si sadli na kofolu. „Čo keby sme založili potápačský klub na čistenie jazera?!“ dostala som nápad. Decká mi na to odpovedali: „Jasné, to by bolo super!“ „Chceme predsa, aby bol náš svet okolo čistejší a krajší.“ Lumír hneď navrhol: „U nás pri chate je potopený veľký hrniec a staré veslo.“

Do konca leta sme našli rôzne potopené predmety, medzi nimi aj niekoľko plechoviek z piva, ktoré do jazera nepatria, tak sme ich povyberali. Rodičia nás pochválili, že sme boli užitoční a urobili niečo aj pre druhých.